

A.R. n° Buitengewone openbare terechtzitting van 15 oktober 2018 :

2018/ 12/E

IN DE ZAAK VAN :

xxx

appellant op grond van art.23^{quater} van de wet van 15.06.1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

beklaagde,
bijgestaan door xxx

TEGEN :

xxx;

IN AANWEZIGHEID VAN :

xxx

beklaagde,
burgerrechtelijk aansprakelijke,
vertegenwoordigd door xxx

xxx

beklaagde,
vertegenwoordigd door xxx

ALSOOK :

xxx

vrijwillig tussenkomende partij
vertegenwoordigd door xxx

EN DE HIERNA VERMELDE BURGERLIJKE PARTIJEN :

1. xxx

vertegenwoordigd door Meester xxx

2. xxx

die verschijnt in persoon ;

3. xxx

4. alle drie vertegenwoordigd door xxx

5. xxx

6. xxx

7. xxx

8. xxx

9. xxx

10. xxx

11. xxx

12. xxx

13. xxx

14. xxx

15. xxx

alle tien vertegenwoordigd door xxx

16. xxx

17. xxx

beide vertegenwoordigd door xxx

18. xxx

vertegenwoordigd door Meester xxx

19. xxx

20. xxx

21. xxx

22. xxx

23. xxx
alle vijf vertegenwoordigd door Meester xxx

24. xxx
25. xxx
26. xxx
27. xxx
alle vier vertegenwoordigd door xxx

28. xxx

29. xxx

30. xxx

31. xxx

32. xxx

33. xxx

alle zes vertegenwoordigd door Meester xxx

34. xxx

35. xxx

36. xxx

37. xxx

38. xxx

39. xxx

alle zes vertegenwoordigd door xxx

40. xxx

die verschijnt in persoon ;

EN

41. **xxx**

42. xxx

43. xxx

vertegenwoordigd door Meester xxx

IN AFWEZIGHEID VAN :

alle andere burgerlijke partijen vermeld in het vonnis gewezen op 29 juni 2018 door de Politierechtbank te Halle die zich niet aangeboden hebben op de zitting van 08 oktober 2018 om 10 uur van de Arrondissementsrechtbank, zetelend in Verenigde vergadering en die niet voorkomen in de hoger opgesomde lijst ;

In dit geding, in beraad genomen op 8 oktober 2018, spreekt de arrondissementsrechtbank het navolgend vonnis uit :

De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de volgende documenten :

- Het dossier van de rechtspleging;
- Het vonnis uitgesproken na tegenspraak op 29 juni 2018 in de Nederlandse taal door de politierechtbank te Halle, zittingszaal CC 't Vondel, en aldaar ingeschreven onder vonnisrolnummer 2018/4106 (dossiernummer 18H003896);
- Het verzoekschrift tot hoger beroep op grond van artikel 23^{quater} van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- Het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie neergelegd ter zitting van 8.10.2018 en reeds op voorhand meegedeeld aan appellant;
- De conclusie neergelegd door Meester xxx en Meester, advocaten optredend voor partijen xxx ;

De rechtbank heeft op de openbare zitting van van 8 oktober 2018 de pleidooien gehoord van de advocaat van appellant xxx, (die tevens bijgestaan werd door een tolk xxx, die de eed heeft afgelegd), en van de de andere beklaagden, de xxx en xxx.

Nadien werd tevens het mondeling advies gehoord van xxx, substituut procureur generaal gedelegeerd naar het parket van Halle-Vilvoorde , die ook een schriftelijk advies neergelegd heeft, waarop de zaak in beraad genomen werd en aangekondigd werd dat ten laatste op 12 november 2018 een vonnis zou uitgesproken worden, gelet tevens op het feit dat de politierechtbank te Halle de zaak bij het beroepen vonnis voor verdere behandeling tegensprekelijk naar de buitengewone zitting van 14 november 2018 heeft vastgesteld.

De rechtbank stelt vast dat de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd. (hierna de "Taalwet").

ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

Het bestreden vonnis werd uitgesproken op 29 juni 2018 en het beroepsverzoekschrift werd bij fax van 13 juli 2018 opgestuurd naar de griffie van de politierechtbank Halle alwaar een exemplaar ook op 13.07.2018 afgestempeld werd (karton 47, ,st.III/23 en III/24 - de andere bij post opgestuurde exemplaren werden op 19 juli afgestempeld) zodat het hoger beroep aldus ingesteld werd binnen de 15 dagen na ontvangst van het beroepen vonnis zoals voorgeschreven bij artikel 23^{quater}, 2^{de} lid Taalwet.

Aan de voornoemde stukken III/24 en III/25 hangt ook een lijst van alle partijen aan wie een beroepsverzoekschrift lijkt opgestuurd te zijn geweest. Dit wordt niet betwist en de partijen werden ook bij gerechtsbrief van 18.09.2018 opgeroepen voor de zitting van de arrondissementsrechtbank van 8 oktober 2018, waarvan velen ook op die zitting aanwezig dan wel vertegenwoordigd waren.

Het beroepsverzoekschrift is ook afdoende gemotiveerd zoals wettelijk vereist.
Het hoger beroep is ontvankelijk.

FEITEN EN VOORAFGAANDELIJKE PROCEDURES

De aanleiding van deze procedure is een tragisch treinongeval tussen twee treinen, waarvan een trein die het station van Buizingen net verlaten had bestuurd werd door xxx als aangestelde van xxx, terwijl de andere trein, komende van het station van Halle, bestuurd werd door xxx die bij dit ongeval overleed. Samen zijn er 19 mensen overleden en hebben heel wat passagiers verwondingen opgelopen. Een partij die zich burgerlijke partij stelde (xxx) overleed op 24.03.2016 al dan niet ingevolge het ongeval.

Krachtens art. 14 en 15 van de Wet op het gebruik der talen in gerechtszaken geschiedt de rechtspleging voor de strafrechtbanken, met zuiver Nederlands of Frans taalstatuut, respectievelijk in het Nederlands of in het Frans.

Het ongeval deed zich voor op het grondgebied van Buizingen, gelegen in het Vlaams Gewest en eentalig Nederlandstalig gedeelte van het Rijk.

Een Nederlandstalige onderzoeksrechter xxx werd gelast met het onderzoek "tegen onbekenden" (dossier 2010/15 van dit kabinet) dat in het Nederlands gebeurde;

Xxx had ook verwondingen opgelopen bij dit ongeval en werd overgebracht naar het Erasmus ziekenhuis, dat hij op zijn verzoek op 16.02.2010 mocht verlaten om overgebracht te worden naar een ziekenhuis Warquignies te 7300 BOUSSU (in de omgeving van zijn woonplaats te xxx) alwaar hij voor het eerste ondervraagd werd op 18.02.2010. Van meet af aan vroeg hij zich in het Frans te mogen uitdrukken en deed hij de keuze van deze taal voor de rechtspleging. Het verhoor opgesteld in het Frans bevat 6 bladzijden en werd in bijlage gevoegd aan het PV 923/2010 (Karton 7, onderkaft 20). Bij diens eerste verhoor werd xxx gehoord als "getuige", als "betrokkene", en geenszins als verdachte (zie navolgend proces - verbaal 000923/2010 - kaft 7, bundel 20).

Ook op 10/03/2010 werd hij nogmaals verhoord als getuige/betrokkene (bijlage 1 PV 101590/2010) ook in het Frans.

Xxx heeft in de loop van het onderzoek meermaals gevraagd zich in zijn moedertaal het Frans te mogen uitdrukken en deze taal voor de procedure te kiezen en er werd hem overigens altijd de gelegenheid geboden om zich in het Frans uit te drukken. Er gebeurde nog andere veel uitgebreidere verhoren, waaronder een verhoor dat plaatsvond op 25 juni 2010 zijnde een video-verhoor – in het Frans -, dat volledig uitgeschreven werd (148 bladzijden) en gevoegd aan het PV 3564/2010 (kaft 7, onder dossier 20 stuk 18).

In de loop van het onderzoek werden belangrijke stukken ook in het Frans vertaald, zoals een aantal expertiseverslagen, het synthese-pv, de eindvordering (karton 45) die allen vertaald werden in het Frans.

Xxx heeft zelf in de loop van het onderzoek geen verzoekschrift neergelegd op grond van artikel 22 van de Taalwet om nog bijkomende stukken te zien vertaald worden.

Op de zitting van 8.10.2018 verklaarde de raadsman van xxx uitdrukkelijk dat *hij voortaan geen enkel bijkomende vertaling zal vragen van om het even welk stuk*. Uit de verklaring van de raadsman van xxx afgelegd op de zitting van 5 juni 2018 voor de politierechtbank Halle was het niet duidelijk of ja dan neen naderhand nog bepaalde vertalingen zouden gevraagd worden met alle tijdverlies van dien, zodat met de huidige verklaring dit nu duidelijker is.

De huidige vordering betreft niet de vertaling van stukken maar wel de taal van de rechtspleging zelf, nu door xxx voor de politierechtbank ditmaal officieel en op het wettelijk voorziene ogenblik nl. slechts bij de aanvang de de procedure ten gronde voor de politierechtbank gevraagd werd de rechtspleging verder te zetten in het Frans en de zaak daarom te verwijzen naar een Franstalige politierechtbank te Brussel.

De vordering werd afgewezen door de politierechtbank te Halle vooral om reden dat volgens de politierechter de houding van xxx tijdens het onderzoek getuigt van allerlei dilatoire manoeuvres met de enige bedoeling de verjaring van de strafvordering te kunnen bekomen met alle gevolgen van dien voor de vele slachtoffers van deze treinramp.

De zaak werd op de zitting van 5 juni 2018 enkel behandeld wat betreft deze vraag tot taalwijziging, en de zaak werd bij het beroepen vonnis van 29 juni 2018 verder in voortzetting gesteld op de zitting van 14.11.2018.

Xxx heeft aldus op grond van artikel 23^{quater} Taalwet hoger beroep ingesteld voor de Franstalige en Nederlanstalige Arrondissementsrechtbank zetelend in verenigde vergadering zoals voorzien bij art.75bis Ger.W. kamers.

Appellant vraagt het beroepen vonnis teniet te doen en hij herhaalt zijn vordering tot taalwijziging van de rechtspleging en de verwijzing van deze zaak naar de Franstlige politierechtbank te Brussel.

BEOORDELING

Het ongeval had plaats op 15.02.2010.

Eerste beklagde xxx werd pas op 17.09.2014 in verdenking gesteld wegens onvrijwillige doding en onopzettelijke slagen en verwondingen.

Hij werd pas voor het eerst op 01/07/2016 verhoord als verdachte (bijlage 3 proces-verbaal 00454/2016).

Het feit dat xxx voorheen tijdens zijn verhoor als “getuige” of als “betrokken partij” dan wel later eens hij in verdenking was gesteld, telkens de wens uitte om in het Frans verhoord te worden en verklaarde deze taal te kiezen voor de rechtspleging kon wettelijk niets veranderen aan het taalregime van het onderzoek gelet op artikel 15 van de Taalwet waarin bepaald wordt:

§1 Voor de politierechtbanken van het arrondissement Brussel, waarvan het rechtsgebied uitsluitend bestaat (uit gemeenten van het Nederlands taalgebied), wordt geheel de rechtspleging in het Nederlandsch gevoerd.

§ 2. (Van deze regel wordt afgeweken wanneer de verdachte in de gemeente Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel of Wezembeek-Oppem woonachtig is en daartoe het verzoek doet in de bij artikel 16, § 2 voorgeschreven vormen.

In dat geval draagt de rechter de zaak over aan de Franstalige politierechtbank van het arrondissement Brussel.

Gelet op zijn woonplaats te Dour kon xxx hier geen gebruik maken van art.16§2 Taalwet om de taalwijzing van de procedure te vragen en kon dit ook niet gevraagd worden noch aan de onderzoeksrechter, noch voor de Raadkamer noch voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling. (zie ook in dezelfde zin Cassatie 8 juni 2010, www.cass.be;rol.nr. P.10.0300.N ; Cass., 27 september 1965, Pas., I, 1966, I, 122 : Cass., 1 juni 1966, Pas., 1966, I, 1242). Leo LINDEMANS, Taalgebruik in gerechtszaken, in A.P.R., Story Scientia, 1973, nr. 178 en 183).

Ook al werd tijdens de opeenvolgende verhoren, zowel als “getuige” of “betrokken partij” dan wel als verdachte, de taalkeuze van xxx geacteerd, is het pas voor de politierechtbank zelf dat xxx voor het eerst officieel een wijziging van de taal van de rechtspleging zelf kon vragen.

Deze vordering werd enkel ingesteld door xxx voor de politierechtbank te Halle. Terecht besliste de politierechter dat deze keuze niet open staat voor de burgerlijke partijen.

Wat betreft de twee andere verdachten, nl xxx en xxx werd in het beroepen vonnis gesteld:

“Noch tweede beklagde xxx, noch derde beklagde xxx kunnen zich hieromtrent uitdrukkelijk uitspreken.

Als rechtspersonen van publiek recht, zijn zij immers verondersteld van “taalneutraal” te zijn.

Uit respect voor hun standpunt heeft de rechtbank de tweede en derde beklagde ter zitting het woord gegeven om te repliceren, waaromtrent derde beklagde xxx bij monde van haar raadsman verklaarde “te weten ter zake geen uitdrukkelijk standpunt te kunnen/zullen innemen, dan wel de verwijzing te vorderen”, doch wel te kennen gaf zich niet te verzetten tegen de door eerste beklagde gevraagde taalwijziging.

Ook tweede beklagde xxx gaf te kennen zich niet tegen de gevraagde taalwijziging te verzetten”.

Op de zitting van 8.10.2018 verklaarden zowel de xxx als xxx “akkoord te gaan met de gevraagde taalwijziging” (zie proces-verbaal van de openbare zitting) hetgeen aldus niet

meer neerkomt op een “zich gedragen naar de wijsheid van de rechtbank” of “zich niet te zullen verzetten” maar een meer positieve ingesteldheid inhoudt ten overstaan van de vordering van eerste beklaagde xxx.

Tweede en derde verdachte partijen worden niettemin geacht tweetalig te zijn zodat de huidige vordering enkel en alleen de vordering tot taalwijziging van xxx betreft.

Appellant is duidelijk het Nederlands niet machtig en de wet laat hem ook toe deze taalwijziging in te stellen.

In artikel 23 Taalwet wordt onder meer bepaald:

(...).

De beklaagde die alleen Frans kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt kan, wanneer hij terechtstaat voor een politierechtbank of een correctionele rechtbank waarvan de taal van rechtspleging het Nederlands is, vragen dat de rechtspleging in het Frans geschiedt.

(..).

In de gevallen bedoeld in de leden 1 tot 3, gelast de rechtbank de verwijzing naar het dichtstbij gelegen gerecht van dezelfde rang, waarvan de taal van rechtspleging de taal is die door de beklaagde is gevraagd.

De rechtbank kan evenwel beslissen wegens de omstandigheden van de zaak niet op de aanvraag van de beklaagde te kunnen ingaan.(in vetjes gedrukt door de rechtbank)

De politierechter te Halle verwees in dit verband naar het feit dat volgens het Hof van Cassatie de rechter het verzoek om taalwijziging mag afwijzen *indien er objectiveerbare omstandigheden zijn eigen aan de zaak die maken dat het aangewezen is dat hijzelf de zaak beoordeelt* (Cass., 10 november 2015, P.141296 N, r.o.; Cass., 10 november 2015, P.15.0714.N.,r.o.5). en verwijzend naar de voorbereidende werken (verslag DE CLERCQ, Parl. St. Senaat 1934-35, blz. 22 nr 86, tweede verslag MARCK, Parl. St. Senaat 1934-35, 5, nr.135) zou dan volgens de politierechter als “omstandigheden van de zaak“ kunnen o.m. worden aanvaard:

- wanneer de verwijzing de verplaatsing van een groot aantal getuigen zou meebrengen
- de taal van de slachtoffers en getuigen (Leo LINDEMANS, o.c., nr.186);
- wanneer de verwijzing de belangen van de burgerlijke partijen in het gedrang zou brengen (Corr. Tongeren, 18 december 2013, Limb. Rechtsl.,2015,39; Corr. Limburg (Afd.Tongeren, 24 september 2015, T. Strafr., 2016);
- wanneer de beklaagde de wijziging van de taal vraagt met onbetwistbaar dilatoire doeleinden bv. om de verjaring te bereiken;
- het risico dat de beklaagde bij verwijzing niet meer kan berecht worden binnen een redelijke termijn (Cass., 10 november 2015, P.15.0714.N.,r.o.6).

In het geval terzake werd door de politierechter en nu heden ook door het openbaar ministerie vooral uiteengezet dat xxx in het verleden al meermaals allerlei dilatoire middelen gebruikte waaruit duidelijk af te leiden is dat hij enkel en alleen het bekomen van de verjaring op strafgebied voor ogen heeft en dat in het geval ter zake iedere uitstel uit den boze is nu deze verjaring echt dreigt tussen te komen.

Het is mogelijk dat in deze procedure er een aantal maanden vertragingen opgelopen zijn ingevolge initiatieven genomen door de raadsman van xxx zoals uiteengezet zowel in het bestreden vonnis als in het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie (opsomming blz. 12), maar het feit dat deze zaak pas op 5 juni 2018 voor het eerst behandeld kon worden voor de politierechtbank te HALLE, zijnde meer dan acht jaar na het ongeval van 15.02.2010 is

niet enkel te wijten aan xxx, die weze het herhaald, pas op 17.09.2014 in verdenking werd gesteld.

Ettelijke maanden die “verloren” gingen omwille van allerhande “willige” vertalingen, zijn nu in feite “gewonnen maanden”. De beklagde die in feite pas officieel voor de politierechtbank de vordering tot wijziging van de taal van de procedure rechtsgelding kon instellen nl. op 5 juni 2018, had nu de dagvaarding voor de politierechtbank pas uitgebracht werd op 4 mei 2018 (Kaft 46, III, 6) ook bij toepassing van artikel 22, *laatste lid* Taalwet kunnen wachten tot 8 dagen na 4 mei 2018 om de vertaling van al die stukken te vragen. Nu de vertalingen die hij wettelijk mocht vragen inmiddels gebeurd zijn, zal men hiermede geen tijd meer verliezen. En er wordt herinnerd dat op het proces-verbaal van de openbare zitting van 8.10.2018 geacteerd werd dat de raadsman van xxx “*voortaan geen enkel bijkomende vertaling zal vragen van om het even welk stuk*” zou vragen. Terugkomen op deze uitdrukkelijke verklaring, zoals het Openbaar Ministerie het vreest, zou in de ogen van de rechtbank ten gronde niet in goede aarde vallen en mogelijks geenszins in het belang van xxx kunnen uitvallen.

Het eventueel tijdverlies ingevolge “de vertaling van het hele dossier” is aldus geen argument op zich om op het verzoek van appellant niet in te gaan en het beweerd tijdverlies dat een gevolg zou zijn van de inmiddels gebeurde vertalingen van allerlei stukken, verhoren of expertiseverslagen kunnen nu moeilijk hem verweten worden en ingeroepen worden om principieel zijn vordering af te wijzen als zijnde enkel dilatoir.

Ook al heeft de arrondissementsrechtbank het dossier ten gronde niet bestudeerd, is op eerste gezicht duidelijk dat wanneer de zaak ten gronde behandeld zal worden dat dit een zeer technische aangelegenheid zal worden: dat men nu deze procedure verder zet in het Nederlands dan wel in het Frans, in beide gevallen gaat men dienen te werken met tolken aangezien de deskundigen die hoogstwaarschijnlijk op de zitting ondervraagd zullen worden Nederlandstalige deskundigen zijn, die hetzij voor de politierechter te Halle hun verklaringen zullen afleggen in het Nederlands waarbij deze verklaringen dan door een tolk zullen dienen vertaald te worden naar xxx toe en de andere gedaagde partijen, terwijl diezelfde deskundigen gelet op de techniciteit van hun verslagen hun verklaringen hoogstwaarschijnlijk ook in het Nederlands zullen afleggen voor een Franstalige politierechtbank waarbij andermaal op een of meerdere tolken beroep zal moeten gedaan worden. Voor de politierechtbank heeft men gebruik gemaakt van een tolkencabine met drie tolken hetgeen naar behoren werkte. Dat men op tolken beroep zal moeten doen is aldus op zich ook geen reden om niet in te gaan op dit verzoek. Andezijds is het mogelijk dat xxx alerter de debatten en voornamelijk de zeer technische debatten zal kunnen volgen en eventueel zelf vlugger een of ander rechtzetting kan doen of zelf bijkomende vragen kan stellen aan de deskundigen wanneer alle debatten in het Frans, zijn moedertaal, verlopen, hetgeen toch een niet onbelangrijk gegeven is in het kader van de rechten van verdediging wanneer iemand, aan wie de overste net voor zijn dienst gevraagd werd deze trein te besturen om reden dat de voorziene chauffeur te laat was, vervolgd wordt en aansprakelijk wordt gesteld voor een treinongeval waarbij 19 mensen om het leven kwamen met meerdere tientallen zeer zware gekwetsten.

Net zoals de politierechter en het Openbaar Ministerie heeft deze rechtbank ook het gevaar van de verjaring van de strafvordering voor ogen met alle gevolgen van dien wat betreft de mogelijkheid voor de vele slachtoffers of hun rechthebbenden om een schadevergoeding te bekomen.

Tijdens de pleidooien werd door de raadsman van xxx lakoniek gesteld dat de slachtoffers “hoe dan ook” vergoed zullen worden (sic) !

Nu wenst hier de rechtbank net toch de aandacht van de vele burgerlijke partijen en andere slachtoffers, die zich mogelijks nog niet als burgerlijk partij hebben gesteld (vele slachtoffers hebben geen raadsman, hierboven zijn er een 100-tal burgerlijke partijen opgesomd, maar op bladzijde 59 van het bestreden vonnis blijkt dat ongeveer 900 nabestaanden, slachtoffers en inzittenden opgeroepen werden voor de zitting), dat er inderdaad een gevaar bestaat dat al die slachtoffers geen enkele vergoeding in rechte zouden kunnen opvorderen zo men gewoon de afloop van de deze procedure op strafgebied afwacht.

Uit het strafdossier kan immers niet uitgemaakt worden of sommige van deze slachtoffers reeds beroep hebben gedaan op de wettelijke mogelijkheden die als gevolg van een vorige treinramp door de wetgever werd ingelast in artikel 29bis van de wet van 21 november 1989 op de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen waarbij de slachtoffers en de rechthebbenden van slachtoffers van trein-en tramongevallen nu ook genieten van de bescherming totdan toe toegekend aan de “zwakke weggebruikers” zoals sinds 1994 geregeld en dat aldus nu ingevoegd werd in deze wet dat bij verkeersongevallen waarbij “motorrijtuigen die aan spoorstaven zijn gebonden” (zoals trein en tram bv.) de “eigenaar van dit motorrijtuig” verplicht is over te gaan tot deze schadevergoeding aldus zonder dat er betwistingen dienen gevoerd te worden over de aansprakelijkheid van de bestuurder(s) van de trein(en). Voor het instellen van deze vordering dient men de afloop van deze strafprocedure niet af te wachten.

Tevens kunnen de slachtoffers en hun rechthebbenden nog altijd ook een vordering instellen, ditmaal wel op grond van de eventuele aansprakelijkheid van de teinbestuurder(s) en van de van de werkgever(s) van de treinbestuurder(s) op grond van art.1382 en 1384 BW voor een politierechtbank te Brussel (gelet op de zetel van xxx te Sint Gillis) zetelend op burgerlijk vlak, en dan zelfs naar hun keuze rechtstreeks voor een Franstalige politierechter, in welk geval voor deze procedure dan wel de afloop van de huidige strafrechterlijke procedure dient afgewacht te worden gelet op art.4 van de voorafgaandelijke titel van het wetboek van strafvordering volgens de wettelijke toepassing van het adagium “*le criminel tient le civil en état*”. Deze burgerlijke vordering voor een politierechtbank (art. 601bis Ger.W.) kan niet meer ingesteld worden als in de loop van de huidige procedure de strafrechter vaststelt dat de strafrechterlijke procedure verjaard is. Zolang de verjaring op strafgebied niet ingetreden is, kan de vordering aldus “ingesteld” worden maar is zij een tijdlang geschorst.

Tevens wenst de rechtbank de aandacht van de slachtoffers die zich reeds burgerlijke partij gesteld hebben in deze strafrechterlijke procedure dat men voor ogen moet houden dat de zaak technisch moeilijk is en de eventualiteit ook bestaat dat er twijfel is nopens de eventuele schuld of fout van xxx, en er een mogelijkheid bestaat van vrijspraak nu een twijfel in het voordeel van de beklaagde uitvalt in welke geval de burgerlijke partijstellingen zonder voorwerp worden en deze partijen, zo zij op burgerlijk vlak niets ondernomen hebben ook van enige vergoeding zouden verstoken blijven, althans in het kader van de huidige wetgeving (in het geval van de zgn. “Bende van Nijvel” met nagenoeg evenveel slachtoffers als in dit dossier, is de wetgever tussengekomen op het gebied van de verjaring ; juridische betwistingen nopens de verjaring van een vordering pas nu ingesteld op grond van art.29bis§1 lid 2 van de WAM-wet van 1989 zoals hierboven uiteengezet zijn immers niet ondenkbeeldig).

De rechtbank is aldus evenzeer als de politierechtbank en het Openbaar Ministerie zeer bekommerd om de toestand van al de slachtoffers en hun rechthebbenden. Hierboven werd al uiteengezet dat als “objectieve omstandigheid” die de rechter toelaat een vraag tot

taalwijziging ingesteld op grond van artikel 23 Taalwet, het gevaar van de verjaring voor de slachtoffers en burgerlijke partijen ingeroepen kan worden door de rechtbank om deze vraag af te wijzen. De vraag is nu net of de slachtoffers en burgerlijke partijen meer gediend zijn bij een verderzetting van deze procedure in het Nederlands en of er meer kansen bestaan dat de strafprocedure afgehandeld wordt voordat de verjaring intreedt zo de procedure in het Frans verder gezet wordt.

Het ongeval dateert van 15 februari 2010.

In het bestreden vonnis werd vermeld :

“De verjaring zou volgens becijfering van het O.M. - buiten de schorsing ervan - bereikt worden op 20/01/2020.

Rekening houdende met de schorsing zou de verjaring bereikt worden op 6 augustus 2020, minstens op 21 februari 2021.

Het gevaar voor verjaring zou dus reëel zijn, nu de vertaling van het dossier maanden, zelfs tot een jaar in beslag zou kunnen nemen, en het verder niet onrealistisch zou zijn te denken dat ook de nieuwe Franstalige politierechter vertaling zou vragen van die stukken die in het Nederlands zijn opgesteld.

Los daarvan zou een nieuwe politierechter en een nieuwe parketmagistraat het dossier dienen in te studeren, zouden alle partijen opnieuw dienen te worden opgeroepen en zou de organisatie van de zittingen opnieuw dienen te gebeuren.

Los daarvan is er evenzeer de te verwachten lange behandeling ten gronde, in eerste aanleg en wellicht ook in graad van beroep, derwijze dat er een reëel gevaar zou zijn dat de feiten inderdaad zouden komen te verjaren.”

De huidige procedure tot taalwijziging schorst de verjaring ten gronde niet alleen tot er een beslissing komt van de arrondissementsrechtbank (zoals reeds geregeld bij art. 23^{quater}, 3^{de} lid Taalwet) maar nu werd bovendien ook artikel 23 Taalwet recent aangevuld bij wet van 6 maart 2018, gepubliceerd in het Belgische Staatsblad van 15.03.2018 en retroactief in werkinggetreden vanaf 15.02.2018 waarbij bepaald werd :

"De verjaring van de strafvordering wordt geschorst voor een termijn van maximum één jaar vanaf het moment van de vraag tot verwijzing tot op de dag van de eerste terechtzitting waarop de behandeling van de zaak ten gronde, opnieuw door de rechtbank zal worden hervat".

Dit is een niet onbelangrijk bijkomend gegeven in dit dossier.

Tijdens de pleidooien werd ook duidelijk uiteengezet dat zo de rechtbank niet zou ingaan op het verzoek van appellant, en de zaak aldus verder zou behandeld worden door de zelfde politierechter te Halle die het bestreden vonnis gewezen heeft, dat er een vordering tot wraking zou ingesteld worden om reden van een aantal passages in dit vonnis waaruit appellant meent te kunnen afleiden dat er een zeker vooringenomenheid zou bestaan vanwege deze politierechter die de hele verdedigingsmethode van xxx aankaart als puur dilatoir en uiteengezet werd dat het vanmeet af aan ter zitting aankondigen dat hoger beroep ingesteld zou worden zo niet ingegaan wordt op het verzoek tot taalwijziging nog voordat men kennis heeft gekregen van het vonnis “getuigt van weining respect ten aanzien van de rechtbank” terwijl ook in het bestreden vonnis ook gesteld wordt over de vele burgerlijke partijen “ zij hebben het grootste belang dat deze medische expertises uiteindelijk kunnen aanvragen”, passages die de voor de beklagde schijn kunnen wekken van een zeker vooringenomenheid nopens het gevolg dat men wenst te geven aan de strafprocedure.

Voor de slachtoffers bestond en bestaat er nog altijd mogelijkheid om over te gaan tot een zgn. minnelijk medische expertise “MME” in samenspraak met alle beklagden zonder enige erkenning wat de schuld- of aansprakelijkheidskwestie maar waarbij de expertise reeds tegensprekelijk wordt gevoerd en met dezelfde gevolgen als een deskundigen onderzoek zoals dikwijls opgenomen in de MME-overeenkomsten. De kwestie van het op beweerd moeten wachten tot eindelijk een aanvang genomen kan worden met deze gerechtelijke expertises kon ook al lange tijd geleden opgevangen worden en dit kan nu nog zodat dit op zich ook geen reden is om een vordering tot taalwijziging te weigeren (daargelaten het feit dat een MME-verslag ook in de taal van zijn keuze kan gebeuren, nu zeer veel slachtoffers Franstalig zijn).

De mogelijkheid dat er aldus een procedure tot wraking wordt ingesteld is niet ondenkbeeldig en er wordt duidelijk hiermede bedreigd. Het argument dat de politierechter te Halle de zaak reeds door en door kent zou aldus kunnen komen te vallen als uiteindelijk een andere Nederlandstalige politierechter te Halle ingevolge een wrakingsprocedure die gegrond zou worden verklaard de zaak dient in te studeren en te behandelen (met moeilijkheden vanden om zo een andere politierechter “ad hoc” aan te wijzen voor een welbepaalde lokale politierechtbank).

Deze vordering tot wraking zal echter de verjaring op strafgebied niet noodzakelijk schorsen. Het staat anderzijds vast dat zo de zaak toegewezen wordt aan een Franstalige politierechter te Brussel, xxx deze vordering tot wraking niet zal instellen. Ook werd op de zitting verklaard dat geen conclusietermijnen gevraagd zullen worden vanwege de beklagde xxx en dat, op strafgebied althans, de zaak aldus onmiddellijk vanaf de eerste zitting voor een Franstalige politierechtbank zou kunnen aangevangen en behandeld worden. Waarvan akte.

Het argument dat ingeval van verwijzing naar de Franstalige politierechtbank een ander lid van het Openbaar Ministerie op zijn beurt dit omvangrijk dossier volledig opnieuw zou dienen in te studeren met alle tijdverlies van dien gaat niet op in de mate niets belet dat het lid van het Openbaar Ministerie die de zaak al gevolgd heeft (en net daarom ondanks haar benoeming op het parket-generaal van het Hof van Beroep verder gedelegeerd werd naar het parket Halle-Vilvoorde om dit dossier verder te behandelen), ook verder in dit dossier voor een Franstalige politierechtbank verder zou behandelen.

Het argument dat een Franstalige politierechter te Brussel op zijn beurt de volledige vertaling van het hele dossier zou kunnen vragen gaat niet op: de zaak kan gewoon worden verder gezet in de staat zoals het zich laatst bevond (bij analogie met art 662 Ger.W. bij verwijzingen ingevolge bevoegdheidsgeschillen). Bovendien zijn de meest belangrijkste stukken reeds vertaald en zijn er op de Franstalige politierechtbank te Brussel nog meerdere wettelijk tweetalige politierechters zodat ervoor kan gezorgd worden dat die zaak behandeld wordt door een tweetalige politierechter te Brussel. Ingeval van hoger beroep voor een collegiale correctionele rechtbank (art.92 Ger.W. zoals gewijzigd bij de zgn. Potpourri-I wet van 19.10.2015) kan er ook voor gezorgd worden dat voor zo'n belangrijke zaak de zaak ook toegewezen wordt aan een kamer waarvan alle leden voldoende tweetalig zijn.

Kortom, als men net de concrete belangen van de burgerlijke partijen en de andere slachtoffers voor ogen houdt, zijn er in deze bijzondere aangelegenheid net meer kansen dat de zaak veel vlugger ten gronde op strafgebied kan behandeld worden zo de procedure verder in het Frans wordt verder gezet voor een politierechtbank te Brussel en het komt aan het Openbaar Ministerie ook toe om bij de bevoegde mensen aan te dringen op de concrete realisatie van het bekomen van een vaststelling voor een al dan niet bijzonder op te richten

kamer van de politierechtbank opdat deze zaak zo vlug mogelijk behandeld kan worden voor de Franstalige politierechtbank te Brussel.

Dat dit dan allemaal ook ten goede komt aan de rechten van verdediging van de beklaagde xxx is goed mee genomen en des te beter voor iedereen zodat het debat verder sereen kan verlopen met respect van de belangen van alle partijen en slachtoffers van deze tragische treinramp.

OM DEZE REDENEN,

DE ARRONDISSEMENTSRECHTBANK BRUSSEL, ZETELEND IN VERENIGDE VERGADERING,

Gelet op de toepasselijk bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, waaronder onder meer artikel 15, 23 en 23^{quater},

Gelet op artikel 75bis Ger.W. ,

Gelet op het advies van xxx, substituut procureur generaal, gedelegeerd naar het parket van Halle -Vilvoorde. gegeven ter openbare zitting van 8 oktober 2018,

Rechtsprekend na tegenspraak ten aanzien van appellant xxx,

Verklaart het hoger beroep van xxx, ontvankelijk en gegrond,

Doet het bestreden vonnis van 29 juni 2018 teniet en opnieuw beslissend,

Verklaart de vordering tot taalwijziging van de rechtspleging ontvankekelijk en gegrond.

Beveelt de taalwijziging van de rechtspleging, zegt dat rechtspleging verder in het Frans dient verder gezet te worden en verwijst deze zaak naar de Franstalige politierechtbank te Brussel.

Aldus beslist door de arrondissementsrechtbank Brussel, zetelend in verenigde vergadering, in aanwezigheid van xxx, Substituut van de procureur generaal, gedelegeerd naar het parket van Halle –Vilvoorde, waar aanwezig waren en zitting namen :

de heer xxx, ondervoorzitter bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg, voorzitter van deze arrondissementsrechtbank bij toepassing van art.75bis Ger.W.,

mevrouw xxx, ondervoorzitter bij de Nederlandstalige rechtbank van koophandel,

mevrouw xxx, voorzitter van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank

de heer xxx, ondervoorzitter bij de Franstalige rechtbank van eerste aanleg,

de heer xxx, voorzitter van de Franstalige rechtbank van koophandel,

mevrouw xxx, voorzitter van de Franstalige arbeidsrechtbank,

de heer xxx, afgevaardigd griffier

xxx

xxx

xxx

xxx

xxx

xxx

xxx

en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van 15 oktober 2018,

voorzeten door de heer xxx, ondervoorzitter, dienstdoende voorzitter, bijgestaan door de heer xxx, afg. griffier ;

xxx

xxx